

Může mysl ovlivňovat hmotu?

Podle Dr. Joea Dispenzi se ve chvíli, kdy se učíme nebo zažíváme něco nového, v našem mozku pokaždé přeuspořádá stovka milionů neuronů. Dr. Dispenza se po celém světě proslavil svojí inovační teorií o vztahu mezi myslí a hmotou. Jako pravděpodobně jeden z nejznámějších vědců vystupoval v roce 2004 v hojně diskutovaném snímku „*Co my jen víme*“ („*What the Bleep Do We Know*“), jeho práce pomohla odhalit mimořádné vlastnosti mysli a její schopnost pomocí pečlivého zaměření naší pozornosti, vytvářet v mozku synaptická spojení.

Když se na tento jev více zaměříme, můžeme zjistit další podrobnosti. Jestliže se zkušenosti opakují v relativně krátké době, spojení se stává silnější. Pokud se však tato zkušenost po dlouhou dobu nezopakuje, může dojít k oslabení nebo úplné ztrátě spojení.

Věda dříve věřila, že naše mozky jsou statické a pevně zapojené s malou šancí na jakoukoliv změnu. Avšak nedávný výzkum v oblasti neurovědy zjistil, že vliv všech tělesných zkušeností v rámci našeho smyslového ústrojí pracuje na změnách našeho mozku.

„*Co když pouhé myšlenky ovlivňují vnitřní chemii našeho těla a vychylují ji z normálního stavu tak často, že samoregulační systém těla přijme tyto nové stavy jako normální?*“ ptá se Dispenza ve své knize „*Rozvíjej svůj mozek, věda o změně mysli*“ vydané v roce 2007. „*Je to jemný proces, ale možná jsme tomu do této chvíle jen nevěnovali příliš mnoho pozornosti,*“ říká Dispenza.

Dispenza si myslí, že mozek ve skutečnosti není schopen rozlišit skutečný fyzický pocit od duchovního vnitřního zážitku. Dispenza ilustruje své stanovisko odkazem na experiment, ve kterém byla skupina lidí požádána, aby svým prsteníčkem hodinu denně po dobu čtyř týdnů stlačovala malé pružinové zařízení. Poté, co opakovaně pohybovali prstem proti tomuto zařízení, prsty těchto subjektů se staly o 30 procent silnější. Poté požádali jinou skupinu lidí, aby si v mysli pouze představovali, že pohybují prstem proti pružině, ale ve skutečnosti s prstem nepohybovali. Po čtyřech týdnech tohoto výlučně mentálního cvičení tato skupina zaznamenala nárůst na síle prstu o 22 procent .

Po celé věky vědci zkoumali způsoby, jakými může mysl dominovat nad hmotou. Od placebo efektu (ve kterém se člověk cítí lépe po aplikaci falešného léku), k praktikujícím technikou tummo (praxe z tibetského buddhismu, kde se lidé skutečně potí při meditaci při teplotách pod nulou) můžeme hledat řadu důkazů o existenci vlivu duchovní části lidské bytosti na hmotu. Důkazy se objevují i přes tradiční fyzické pojetí myšlení – tedy, že hmota je ovládána pouze fyzikálními zákony a mysl je jen vedlejším produktem chemické interakce mezi neurony.

Výzkum Dr. Dispenzy započal v kritickém období jeho života. Poté, co byl při jízdě na kole sražen jedoucím automobilem, trvali lékaři na tom, že Dispenza bude muset mít některé z obratlů spojeny dohromady, aby mohl znovu chodit - procedura, která by mu pravděpodobně přivodila chronické bolesti po zbytek života.

Nicméně Dispenza, chiropraktik, se rozhodl postavit závěrům lékařské vědy a vlastně změnil stav svého postižení pomocí síly vlastní mysli a fungovalo to. Po devíti měsících cíleného léčebného programu mohl Dispenza opět chodit. Povzbuzen tímto úspěchem se rozhodl zasvětit svůj život studiu spojení mezi myslí a tělem.

Odhodlán zkoumat sílu, jakou může mysl léčit tělo, provedl rozhovory s desítkami lidí, kteří zažili to, co lékaři nazývají „spontánní remisí“. Tyto osoby byly postiženy vážnými chorobami, při jejich léčbě se rozhodly ignorovat konvenční medicínu, ale i tak se uzdravily. Dispenza zjistil, že všechny tyto subjekty sdílely stejné pochopení, že jejich myšlenky mohou řídit jejich zdravotní stav. Poté, co zaměřili svou pozornost na změnu myšlení, jejich nemoci jako zázrakem zmizely.

I když věda nemusí být připravena uznat, že fyzično lze měnit pomocí mysli, Dr. Dispenza ujišťuje, že tento proces i přes to existuje.

(z internetových zdrojů)